

til at drage konsekvenser af en modernisering af NATO's taktiske kernevåben – slet ikke, hvis afspændingsviljen er alvorligt ment.

Som INF-aftalen viser, behøver selv vidtgående »moderniseringer« ikke at udelukke nedrustning eller afspænding. Der er derfor ingen grund til at frygte, at Øst-Vest-forholdet skal blive alvorligt skadet af beslutning om at modernisere de kortsækkende kernevåben.

Enhver alliancebeslutning om opretholdelse eller modernisering af kernevåbenstyrker kan siges at rumme en bekræftelse af det fælles ansvar for kernevåbenstrategien. I det fælles ansvar ligger både et politisk og moralsk indhold. Kernevåbenbesiddelse går til roden af menneskehedens sikkerhedspolitiske dilemma i atomalderen, hvorfra ingen kan sig sig fri. Det må inddebære vilje til i fællesskab at bære ansvaret for at have disse våben som det centrale element i det vestlige forsvar og for at holde dem i en sådan stand, at de kan udfylde deres funktion.

Modernisering udtrykker den politiske vilje til at sikre afskrækkelsens effektivitet og troværdighed. Netop fordi det er så lidet troværdigt, at så frygtelige våben vil blive taget i anvendelse, kræver opretholdelsen af afskrækkelsen demonstration af politisk vilje.

Den nuværende kritik af kernevåbnenes rolle i det vestlige forsvar og den store opmærksomhed om eventuel modernisering kan i sig selv have medvirket til at svække våbnenes troværdighed. Heraf følger et politisk behov for at modernisere kernevåbnene for at genetablere troværdigheden.

Ved at modernisere disse våben viser de europæiske NATO-lande, at de er villige til at påtage sig deres del af risikoen ved at have kernevåben på eget territorium eller i den umiddelbare nærhed heraf. Det vil ikke kun være den amerikanske befolkning, der er udset som den vestlige verdens gidsel under terrorbalancen. Den fortsatte deling af denne risiko mellem kernevåbenmagter og ikke-kerne-våbenmagter i alliancen er et fundamentalt element i alliansens sammenhold.

De vesteuropæiske allierede vil ved tilslutning til modernisering vise over for USA, at de fortsat ønsker et stærkt amerikansk engagement i Europa. De vesteuropæiske allierede understreger dette ved deres tilslutning til, at amerikanske tropper stationeret i Europa fortsat vil kunne være der under beskyttelse af mo-

derne kortsækkende kernevåben. Fra amerikansk side vil tilslutning til modernisering bekræfte USA's fortsatte engagement i forsvaret af Vesteuropa.

Det må dog understreges, at en moderniseringsbeslutning ikke kan ses isoleret. En moderniseringsbeslutning må indebære omstrukturering af NATO's kernevåbenstyrker i Europa i retning af større vægt på relativt langtrækkende missiler, hvorved en betydelig reduktion i antallet af artillerisystemer bliver mulig. Samtidig vil der være mulighed for Øst-Vest-forhandlinger om reduktioner af de kortsækkende kernevåben. Man vil således i vid udstrækning tage hensyn til tyske bekymringer for at stå alene med risikoen ved at have kernevåben i Europa. Ved at tilslutte sig moderniseringsplanerne vil Forbundsrepublikken Tyskland bidrage til at mane frygten for tysk neutralisme i jorden.

Militære argumenter:

For opretholdelse af en troværdig afskrækkelse må Vesten besidde en vifte af svarmuligheder til imødegåelse af angreb. Dette er grundtanken i forestillingen om fleksibelt svar. Inden for viften af svarmuligheder udgør kortsækkende kernevåben nederste trin på den nukleare stige.

Ved at disse våben er stationeret i Europa under SACEUR, antages en lokal nuklear afskrækkelse etableret for Vesteuropa, som må forekomme mere troværdig end afskrækkelse alene med strategiske kernevåbenstyrker.

På den anden side vil ethvert angreb på NATO også være behæftet med risiko for eskalation til det strategiske nukleare niveau, og selv med alle mulige bestræbelser på eskalationskontrol er hermed også forbundet faren for altomfattende kernevåbenkrig. En potentiel angriber kan derfor hverken regne med at føre krigen konventionelt eller regionalt.

I den nuværende situation medvirker kernevåbnene i Europa til at udligne Warszawapagten konventionelle overlegenhed, men ovennævnte funktioner ved kernevåbnene betyder, at også i en situation med større grad af balance på det konventionelle område vil der fortsat være behov for at have kernevåben på et højt teknologisk stadi placeret i Europa.

Efter INF-aftalen er den regionale afskrækkelses troværdighed i vid udstrækning afhængig af de taktiske kernevåben. Tilstedeværelsen